

Агата Кристи

Случаят с безукорната
прислужница

– О, моля, госпожо, мога ли да поговоря с вас за миг?

Човек би помислил, че молбата сама по себе си е абсурдна, тъй като Една, дребната прислужничка на мис Марпл, разговаряше в момента с господарката си.

Мис Марпл обаче схвана смисъла на израза и веднага отвърна:

– Разбира се, Една. Влез и затвори вратата. Какво има?

Като затвори покорно вратата, Една пристъпи навътре и докато диплеше края на престилката си, преглътна един-два пъти.

– Е, Една? – обади се мис Марпл окуражително.

– О, моля, госпожо, за братовчедка ми Гледис се отнася. Загубила е мястото си.

– Боже мой, съжалявам, че чувам такова нещо. Тя беше в Оулд хол, нали, при госпожица... госпожици Скинър?

– Да, госпожо, точна така. И Гледис е много разстроена, наистина много разстроена.

– Гледис сменяше местата си доста често преди това, нали?

– О, да, госпожо. Гледис е човек, който обича промените. Тя като че никога не се застоява, ако разбирате какво искам да кажа. Но винаги първа е предупреждавала за това, разбирате ли?

– А този път стана обратното, така ли? – попита сухо мис Марпл.

– Да, и това страшно много разстрои Гледи.

Мис Марпл изглеждаше леко изненадана. Спомняше си, че Гледис, която бе идвала понякога да пие чай в кухнята през почивните си дни, бе здраво, засмяно момиче, с твърде уравновесен характер.

Една продължи:

– Знаете ли, госпожо, ето какво е станало. Поне мис Скинър смята, че така се е случило.

– Какво – попита търпеливо мис Марпл – смята мис Скинър, че се е случило?

И Една разказа всичко от началото до края:

– О, госпожо, това беше такъв удар за Гледи. Една от брошките на мис Емили изчезна; вдигнал се небивал шум, а, разбира се, никой не обича да се случват подобни неща; човек много се разстройва, госпожо, ако разберете какво искам да кажа. Гледи помогнала да претърсят навсякъде, а мис Лавиния споменала, че ще се обади в полицията за това, и изведнъж брошката се появила отново, мушната в дъното на едно чекмедже на тоалетката, и Гледи била много доволна.

А на следващия ден Гледи счупила една чиния и мис Лавиния веднага дотърчала и съобщила на Гледи, че след един месец трябва да

напусне. Гледи разбира, че не може да е заради чинията, просто мис Лавиния използвала случая като предлог, а всъщност е заради брошката и те смятат, че тя я е взела и после, като споменали полицията, я върнала обратно, а Гледи не би направила такова нещо никога; и тя се страхува, че ще се разчуе и ще заговорят лошо за нея, а това, както знаете, госпожо, е много важно за една прислужница.

Мис Марпл кимна. Макар да не харесваше много едрата, своенравна Гледис, тя бе съвсем сигурна в присъщата на момичето честност и можеше да си представи колко я е разстроила тази история.

Една продължи тъжно:

– Предполагам, че нищо не можете да направите по този въпрос, госпожо?

– Нека да не става глупава – каза твърдо мис Марпл. – Ако не е взимала брошката, в което съм сигурна, няма защо да се разстройва.

– Ще се разчуе – каза Една унило.

Мис Марпл продължи:

– Аз... хм... имам път натам днес следобед. Ще разменя няколко думи с госпожиците Скинър.

– О, благодаря ви, госпожо – отвърна Една.

Оулд хол бе голяма сграда във викториански стил, заобиколена с парк. Тъй като се бе оказало, че няма кой да я наеме, нито кой да я купи, предприемчив спекулант я бе разделил на четири апартамента с централно отопление, а земята около сградата се предоставяше на всички наематели. Експериментът бе успял. Богата и ексцентрична възрастна дама бе наела с прислужницата си единия апартамент. Старата жена имаше слабост към птици и всеки ден даваше угощения на пернатите си любимци. Индус, пенсиониран съдия, и жена му заемаха втория апартамент. Една съвсем млада двойка, наскоро женени, живееше в третия, а четвъртият само преди два месеца бе нает от две госпожици на име Скинър. Наемателите и на четирите жилища поддържаха възможно най-хладни отношения едни с други, тъй като нямаха абсолютно нищо общо. Хазайнът бе казал, че това е чудесно. Той се страхуваше от приятелство, последвано от охлаждане, което пък щеше да доведе до оплаквания пред него.

Мис Марпл се познаваше с всички наематели, макар с нито един от тях да не бе близка. По-възрастната мис Скинър, Лавиния, бе, така да се каже, трудовият елемент в семейството. Мис Емили, по-младата, прекарваше по-голяма част от времето в леглото си, оплаквайки се от най-различни страдания, които според жителите на Сейнт Мери Мийд

бяха главно плод на въображението ѝ. Само мис Лавиния искрено вярваше в мъченичеството и търпеливото страдание на сестра си и охотно изпълняваше поръчки, като припкваше нагоре-надолу из селото за неща, които „на сестра ми изведнъж се приискаха“.

В Сейнт Мери Мийд се говореше, че ако мис Емили страдеше само от половината неща, за които говореше, отдавна щеше да изпрати за доктор Хейдок. Но когато ѝ намекваха за това, мис Емили високомерно затваряше очи и измърморваше, че нейният случай не е така прост, че и най-добрите специалисти в Лондон са претърпели неуспех и че някакъв не много известен човек ѝ е назначил съвсем ново лечение, вследствие на което тя искрено се надява, че здравето ѝ ще се поправи. А един селски лекар надали ще може да проумее нейното заболяване.

– И по мое мнение – заяви прямата мис Хартнъл, – много е хитра, че не го вика. Милият доктор Хейдок с неговия сприхав нрав ще ѝ каже, че нищо ѝ няма, да става и да не вдига повече шум. А това би било полезно за нея.

Недопускайки да ѝ предпишат такова категорично лечение, мис Емили продължаваше да лежи по диваните, заобикаляйки се със странни малки кутийки с хапчета, да отхвърля почти всичко, което ѝ се готви, и да иска нещо друго – обикновено трудно за намиране.

На мис Марпл отвори Гледис, която имаше далеч по-съкрушен вид, отколкото мис Марпл предполагаше, че е възможно. Във всекидневната, която представляваше една четвърт от бившата гостна, разделена сега на трапезария, гостна, баня и долап, в който прислужницата да държи нещата за чистене, стана да я посрещне мис Лавиния.

Лавиния Скинър бе висока, слаба и кокалеста жена на петдесет години. Имаше дрезгав глас и резки движения.

– Приятно ми е да ви видя – започна тя. – Емили лежи, не се чувствувва добре, бедното същество. Надявам се да ви приеме, това ще я ободри, но има моменти, когато няма желание да вижда никого. Горката, тя е удивително търпелива.

Мис Марпл изрази любезно съчувствие. Прислужниците бяха основна тема за разговор в Сейнт Мери Мийд, така че не бе трудно да поведе разговора в тази посока. Мис Марпл каза, че е чула, че това мило момиче, Гледис Холмз, напускала.

Мис Лавиния кимна.

– След една седмица, считано от следващата сряда. Чупи, знаете ли. Не може да продължава така.

Като въздъхна, мис Марпл забеляза, че всички трябва да се

примири с нещата в днешно време. Толкова е трудно да се намерят момичета, които да дойдат на село. Смята ли мис Скинър, че е разумно да се раздели с Гледис?

– Зная, трудно е да се намери прислужничка – призна мис Лавиния. – Семейство Девъроу не могат да намерят, но не се учудвам, вечни скандали, цяла нощ джаз, ядене по всяко време, тази млада жена нищо не разбира от домакинство. Съжалявам съпруга ѝ! Прислужничката на Ларкинсънови също напусна. И как няма да напусне, съдията с този характер и неговата Шоута хазри¹, както го нарича, всяка сутрин в шест, а мисиз Ралин е вечно недоволна, никак не се учудвам. Дженит на мисиз Кармайкъл се застоя, разбира се, но по мое мнение е извънредно неприятна и непрекъснато тормози старата дама.

– В такъв случай не смятате ли, че можете да обмислите наново решението си относно Гледис? Тя наистина е добро момиче. Познавам цялото ѝ семейство: много честни и добри хора.

Мис Лавиния тръсна глава.

– Имам си причини – заяви тя важно.

Мис Марпл промърмори:

– Липсвала ви брошка, разбрах...

– Кой може да се е разбърбил? Предполагам, че е момичето. Открито казано, почти съм сигурна, че тя я взе. А после се изплаши и я върна, но, разбира се, човек не може нищо да каже, ако не е положителен. – Тя промени темата на разговор. – Елате да видите Емили мис Марпл. Сигурна съм, че ще ѝ се отрази добре.

Мис Марпл покорно я последва до вратата, на която мис Лавиния почука; поканиха ги да влязат и гостенката бе въведена в най-хубавата стая на апартамента, в която полуспуснатите щори не допускаха почти никаква светлина. Мис Емили лежеше и очевидно се наслаждаваше на полумрака и на собствените си неопределени страдания.

При слабата светлина се виждаше, че тя е крехко, плахо същество, с гъста сивкаворуса коса, небрежно завита около главата ѝ; тук-таме се показваше по някоя къдрица и всичко това приличаше на птиче гнездо, с което никоя уважаваща себе си птица не би се гордяла. В стаята се носеше дъх на одеколон, застояли бисквити и камфор.

С притворени очи и слаб и тънък глас Емили Скинър обясни, че „това е един от лошите ѝ дни“.

– Най-неприятното за хората с разклатено здраве – каза мис Емили

1. Лека храна, която се яде рано сутрин (англ.-инд.). – Б. пр.

меланхолично – е, че съзнават какво бреме са за околните. Лавиния е толкова добра с мен. Лави, мила, много мразя да създавам трудности, но ако можеше бутилката ми с топла вода да бъде напълнена както аз искам; прекалено напълнена ми тежи, от друга страна, ако не е достатъчно пълна, изстива веднага.

– Съжалявам, мила. Подай ми я. Ще излея малко.

– Ако ще го правиш, по-добре напълни я отново. В къщи, предполагам, няма сухари – не, не, няма значение. Мога и без тях. Малко слаб чай с парче лимон. Нямаме лимон? Не, наистина. Не мога да пия чай без лимон. Стори ми се, че млякото беше малко вкиснато тази сутрин. Не ми се ще да слагам мляко в чая. Няма значение. Ще мина и без чай. Толкова слаба се чувствавам. Казват, че стридите са хранителни. Питам се, дали бих могла да си позволя няколко? Не, не, трудно е да се намерят толкова късно през деня. Мога да попостя до утре.

Лавиния излезе от стаята, като си мърмореше неясно, че ще отиде с велосипед до селото.

Мис Емили се усмихна вяло на гостенката и я увери, че много мрази да създава грижи на когото и да било.

Същата вечер мис Марпл заяви на Една, че за съжаление мисията ѝ е завършила безуспешно.

Тя не на шега се разтревожи, като разбра, че слуховете за нечестността на Гледис бяха тръгнали из селото.

В пощата я подхвана мис Уедърби:

– Скъпа моя Джейн, дали са ѝ препоръка, в която пише, че е отзивчива, сериозна и порядъчна, но за честността ѝ не става дума. Това ми изглежда много знаменателно. Чух, че станала някаква неприятност с брошката. Мисля, че трябва да е вярно, защото човек не освобождава прислужничка в наши дни освен, ако не е нещо сериозно. Ще видят колко е трудно да намерят друга. Момичетата просто няма да ходят в Оулд хол. Много са неспокойни, когато се прибират след почивния си ден. Ще видите, че сестрите Скинър няма да намерят друга и тогава може би тази ужасна хипохондричка ще трябва да се понадигне и да свърши нещо.

Голямо бе разочарованието на цялото село, когато стана известно, че госпожици Скинър са наели чрез някаква агенция нова прислужничка, която по всички сведения била истински образец.

– В характеристиката от мястото, където е работила „три години“, пише, че я препоръчват най-горещо, но самата тя предпочитала провинцията, а и иска по-малка заплата от Гледис. Мисля, че имаме голям

късмет.

– Е, наистина – съгласи се мис Марпл, на която всички тези подробности бяха съобщени от мис Лавиния в рибарския магазин. – Но изглежда твърде хубаво, за да е вярно.

В Сейнт Мери Мийд сметнаха, че образцовата прислужничка ще се откаже в последния момент и няма да дойде.

Тези предвиждания не се сбъднаха обаче и селото имаше възможност да наблюдава как безценната прислужничка на име Мери Хигинз пристигна в Оулд хол с такси. Трябваше да се признае, че видът ѝ вдъхваше доверие. Съвсем прилична жена, много спретнато облечена.

Следващия път, когато мис Марпл посети Оулд хол във връзка с набирането на кандидати за участие в базара по време на увеселението, организирано от свещеника, Мери Хигинз ѝ отвори вратата. Със сигурност може да се каже, че тя бе прислужничка, много порядъчна на вид, на около четиридесет години, с прибрана черна коса, розови бузи, закървлена, с дискретна черна рокля и бяла престилка и шапчица – съвсем като добрите „едновременни прислужнички“, както обясни по-късно мис Марпл, с тих и кротък глас, така различен от високия, грубоват глас на Гледис.

Мис Лавиния изглеждаше далеч по-малко изморена от обикновено и макар да съжаляваше, че няма да може да застане на щанда на благотворителната разпродажба поради голямата си заетост и грижи около сестра си, тя предложи да даде своя принос във вид на прилична сума и обеща да изработи дузина чистачки за перодръжки от плат и няколко чифта бебешки чорапки.

Мис Марпл отбеляза колко добре изглежда тя.

– Наистина чувствавам, че много дължа на Мери. Толкова съм доволна, че взех решение да се отърва от другото момиче. Мери е направо безценна. Готви чудесно, сервира прекрасно и грижливо поддържа чистота в малкото ни жилище, всеки ден обръща дюшеците. А и превъзходно се грижи за Емили.

Мис Марпл побърза да се осведоми за Емили.

– О, тя милата беше много зле напоследък. Не е виновна, разбира се, но понякога наистина създава много трудности. Исква да ѝ се сготви нещо, а когато е готово, казва, че в момента не ѝ се яде, поисква го след половин час, когато то вече е изстинало и трябва отново да се приготви. Това струва труд, разбира се, но за щастие като че ли Мери не се дразни. Казва, че е свикнала да се грижи за болни и ги разбира. Това е толкова удовество!

– Боже мой – възкликна мис Марпл, – колко сте щастлива.

– Да, наистина. Вярвам, че Мери е била изпратена в отговор на някоя молитва.

– Всичко това – забеляза мис Марпл – ми изглежда твърде хубаво, за да е вярно... На ваше място бих... бих била по-внимателна.

Лавиния Скинър сякаш не разбра смисъла на тази забележка.

– Уверявам ви, правя всичко, за да се чувствава Мери добре. Не зная какво бих сторила, ако напусне – каза тя.

– Не вярвам да напусне, преди да се приготви за това – заяви мис Марпл, като не отделяше острия си поглед от домакинята.

Мис Лавиния продължи:

– Когато човек няма грижи за домакинството, голям товар пада от плещите му, нали? Как се държи вашата малка Една?

– Много добре. Е, не като вашата Мери. Но зная всичко за Една, защото тя е от селото.

На излизане в антрето тя чу гласа на болната, която раздражено викаше:

– Този компрес е оставен да изсъхне съвсем; доктор Алертън изрично подчерта, че влагата трябва да се поддържа непрекъснато. Хайде, хайде, оставете. Искам чаша чай и варено яйце, да е варено само три минути и половина, не забравяйте, и пратете мис Лавиния при мен.

Изпълнителната Мери се появи от спалнята и съобщи на Лавиния:

– Мис Емили ви вика, госпожо. – И се упъти да отвори вратата пред мис Марпл, помогна ѝ да си облече палтото и подаде чадъра по най-безупречен начин.

Мис Марпл взе чадъра, изпусна го, опита се да го вдигне и изпусна чантата си, която се изсипа. Мери услужливо събра дреболиите: носна кърпичка, бележник, старомодно кожено портмоне, два шилинга, три пенса и една ментова пръчка на черти.

Мис Марпл я пое с известно стеснение.

– О, боже, това трябва да е на момченцето на мисиз Клемънт. То я смучеше, сега си спомням, и взе чантата ми да си играе с нея. Трябва да я е мушнало вътре. Ужасно лепне, нали?

– Да я взема ли, госпожо?

– О, моля ви. Много ви благодаря.

Мери се наведе да вдигне и последното паднало нещо – малко огледало. Поемайки го, мис Марпл развъълнувано възкликна:

– Какво щастие, че не се счупи.

После си отиде. Мери застана любезно на вратата с ментовата

пръчка в ръка и със съвършено безизразно лице.

Цели десет дена Сейнт Мери Мийд търпеливо слушаше за „безценното съкровище“ на мис Лавиния и мис Емили.

На единайсетия ден селото се събуди крайно възбудено.

Мери, образецът, бе изчезнала. Не беше спала в леглото си, а входната врата бе намерена отворена. Беше се измъкнала тихичко през нощта.

Но не беше изчезнала само Мери! Две брошки и пет пръстена на мис Лавиния, три пръстена, медальон, гривна и четири брошки, принадлежащи на мис Емили, също бяха изчезнали!

Това бе началото на серия от бедни.

На младата мисиз Девъроу ѝ липсваха диамантите, които държеше в незаключено чекмедже, а също и няколко скъпи кожи, които бе получила като сватбен подарък. На съдията и жена му също бяха откраднати бижута и известна сума пари. Най-много бе пострадала мисиз Кармайкал. Бяха ѝ изчезнали не само няколко много скъпи бижута, но и много голяма сума пари, която тя държала в къщи. Предната вечер Дженит била свободна и както обикновено господарката ѝ се разхождала по здрач из градината, като събирала птиците и им хвърляла трохи. Стана ясно, че Мери, безукорната прислужничка, имала ключове за всички апартаменти.

Трябва да се признае, че жителите на Сейнт Мери Мийд доста злорадстваха. Мис Лавиния се бе хвалила толкова много с нейната превъзходна Мери.

– И през цялото време, мила, една най-обикновена крадла!

Последва и друго интересно разкритие. Мери не само бе изчезнала в неизвестна посока, но агенцията, която е бе изпратила и бе гарантирала за нейните качества, с тревога откри, че тази Мери Хигинз, която се бе свързала с тях и чиито препоръки те бяха приели на доверие, фактически не е съществувала. Това бе името на действително съществуваща прислужничка, работеща при действително съществуваща сестра на свещеник, но истинската Мери Хигинз си живееше мирно и тихо в Корнуъл.

– Хитро измислено – бе принуден да признае инспектор Слек. – Ако питате мен, тази жена не работи сама. Много сходен с този случай имаше преди година в Нортъмбърленд. Задигнатото не бе намерено. Ние обаче ще се справим по-добре, отколкото в Мъч Бенъм.

На инспектор Слек не му липсваше самоувереност.

Независимо от това седмици минаваха и Мери Хигинз победоносно

се разхождаше на свобода. Инспектор Слек² напразно удвояваше усилията си, нещо, което опровергаваше името му.

Мис Лавиния не спираше да плаче. Мис Емили бе така разстроена и разтревожена за състоянието си, че наистина изпрати за доктор Хейдок.

Цялото село гореше от нетърпение да научи какво мисли той за нейните оплаквания, но естествено не можеше да го попита. Задоволителни сведения по този въпрос обаче се получиха от мистър Мийк, покощник-аптекаря, който ходеше на срещи с Клара, прислужничката на мисиз Прайс-Ридли. Стана известно, че доктор Хейдок е предписал микстура от валериан и асфитида³, която по мнението на мистър Мийк била лек, който се дава на кръшкачите в армията.

Скоро всички научиха, че мис Емили не е останала доволна от лечението и е заявила, че при това здравословно състояние тя смята за необходимо да бъде близо до лондонския специалист, който познава нейната болест. Така, каза тя, щяло да бъде по-добре и за Лавиния.

Апартаментът бе обявен за даване под наем.

Няколко дена след това мис Марпл, твърде зачервена и развъълнувана, посети полицейския участък в Мъч Бенъм и поиска да се срещне с инспектор Слек.

Инспектор Слек не обичаше мис Марпл. Но му беше ясно, че полицейският началник полковник Мелчит не споделя мнението му. Ето защо той я прие макар и неохотно.

– Добър ден, мис Марпл, с какво мога да ви бъда полезен?

– О, боже – започна мис Марпл, – страхувам се, че бързате.

– Имам много работа – каза инспекторът, – но мога да ви отделя няколко минути.

– О, боже – продължи мис Марил, – надявам се, че ще мога да изложа всичко както трябва. Толкова е трудно човек да се изразява както трябва, не мислите ли? Не, за вас може би не е трудно. Но разбирате нали когато човек не е образован по новому, само с гувернантка, която учи децата кога са живели английските крале и някои общи познания – как се правят игли например и други подобни неща. Безсистемно, разбирате ли? А не са научили човека да може да изложи основната си мисъл. Това именно което искам да направя сега. Става дума за Гледис, прислужничката на мис Скинър.

– Мери Хигинз?

2. На английски значи бавен, бездеен. – Б. пр.

3. Смола с миризма на чесън, употребявана в медицината. – Б. пр.

– Да, това беше втората им прислужничка. Но аз имам пред вид Гледис Холмз, доста своеволно и самоуверено момиче, но наистина извънредно честно, а това е толкова важно, че трябва да се признае.

– Срещу нея няма обвинение, доколкото ми е известно – каза инспекторът.

– Да, зная, че няма обвинение, но това прави нещата по-лоши. Защото хората продължават да си мислят разни работи. Ох, божичко... Знаех си, че няма да се изразя точно. Всъщност искам да кажа, че е важно да се открие Мери Хигинз.

– Несъмнено – съгласи се инспектор Слек. – Имате ли някаква идея по този въпрос?

– Да, имам – отвърна мис Марпл. – Мога ли да ви задам един въпрос? Не са ли ви нужни отпечатьци от пръсти?

– О – възкликна инспектор Слек, – ето тук тя е била малко по-хитра от нас. Изглежда, е вършела повечето от работата си с гумени ръкавици. А е била и внимателна – избърсала е всичко в стаята си и около умивалника. Нито един отпечатък не може да се открие в къщата.

– Ако имате отпечатьците ѝ, ще ви бъдат ли от полза?

– Ще бъдат, мадам. В Ярда сигурно ги имат. Това не е първият ѝ случай, бих казал.

Мис Марпл кимна енергично. Отвори чантата си и извади малка картонена кутия. Вътре, увито в памук, имаше малко огледало.

– От ръчната ми чанта е – поясни мис Марпл. – Отпечатьците на прислужничката са на него. Смятам, че ще свършат работа – я пипна преди това нещо крайно лепкаво.

Инспекторът Слек се окори.

– Нарочно ли взехте отпечатьците ѝ?

– Разбира се.

– Тогава вие сте я подозирали?

– Да, направи ми впечатление, че беше прекалено образцова. Всъщност аз предупредих мис Лавиния. Но тя просто не пожела да разбере намека ми. Вие знаете, че не вярвам в образцовите неща. Повечето от нас имат своите недостатъци, а домакинската работа ги изважда на показ много скоро.

– Добре – продума инспектор Слек, след като дойде на себе си. – Много съм ви задължен наистина. Ще ги изпратим в Ярда и ще видим какво ще кажат там.

Той млькна. Мис Марпл бе наклонила главата си на една страна и го наблюдаваше твърде многозначително.

– Инспекторе, не бихте ли се огледали преди всичко тук, наоколо?

– Какво искате да кажете, мис Марпл?

– Много е трудно да се обясни, на когато човек попадне на нещо особено, той го забелязва. Макар че често пъти особените неща са просто дреболии. Усещах го през цялото време, знаете ли; имам пред вид случая с Гледис и брошката. Тя е честно момиче; не е взела брошката. Тогава защо мис Скинър мисли, че я е взела. Мис Скинър далеч не е глупава. Тогава защо толкова много ще иска да се отърве от момиче, което е добра прислужничка, след като е толкова трудно да се намери нова! Странно беше, разбирате ли? Ето защо се учудих. Много се учудих. И забелязах друго особено нещо. Мис Емили е хипохондричка, но тя е първият хипохондрик, който не праща да викат лекар веднага. Хипохондриците обичат лекарите. Мис Емили не ги обича.

– За какво намекувате, мис Марпл?

– Намеквам, че мис Лавиния и мис Емили са особени хора. Мис Емили прекарва повечето от времето си в тъмна стая. И ако тази нейна коса не е перука, аз... аз ще изям собствената си изкуствена плитка. А това, което твърдя, е следното: напълно възможно е една слаба, бледа, сивокоса, вечно хленчеща жена да бъде в същото време и висока чернокоса жена с розови бузи. А и никой поне доколкото можах да разпитам, не е видял мис Емили и Мери Хигинз заедно. Имало е достатъчно време да вземат отпечатъци от всички ключове, достатъчно време да разберат всичко за другите наематели и после да се отърват от местното момиче. Мис Емили бързо прекосява полето една нощ и пристига на следващия ден на гарата като Мери Хигинз. А после в определения момент Мери Хигинз изчезва, а търсенето ѝ се прекратява. Ще ви кажа къде да я откриете, инспекторе. На дивана на мис Емили Скинър! Вземете отпечатъци от пръстите ѝ, ако не ми вярвате, но ще видите, че съм права! Две много умни крадли, ето какви са тези сестри, и безсъмнено имат много добър пласъор на пляката или както там го наричате. Но този път няма да се измъкнат! Няма да разреши да се отнеме честното име на едно наше селско момиче. Гледис Холмз е честна и всеки трябва да го научи! Довиждане!

Мис Марпл си излезе гордо, преди инспектор Слек да дойде на себе си.

– Пфу – промърмори той. – Питам се дали е права.

Той скоро откри, че мис Марпл отново бе права. Полковник Мелчит поздрави Слек за неговата старателност, а мис Марпл покани Гледис заедно с Една на чай и сериозно поговори с нея да престане да се

места и когато попадне на подходящо място, да се установи постоянно.

КРАЙ

© 1942 Агата Кристи
© 1979 Теодора Давидова, превод от английски

Agatha Christie
The Case of the Perfect Maid, 1942

Сканиране и разпознаване: Борис Борисов, 2008
Редакция: nqgolova, 2008

Публикация

Агата Кристи. Свидетел на обвинението. Разкази
Английска. Първо издание
Народна култура, София, 1979

Превела от английски Теодора Давидова
Редактор Красимира Тодорова
Художник Иван Газдов
Художник-редактор Ясен Васев
Тех. редактор Олга Стоянова
Коректори Людмила Стефанова Петя Калевска

Литературна група IV. Код 04 9536623311/5714-43-79
Дадена за набор 3.1.1979 г. Подписана за печат март 1979 г. Излязла от печат април
1979 г. Формат 70×100/32. Печатни коли 16,75. Издателски коли 10,85. Цена 2,20 лв.

ДИ „Народна култура“, София
ДП „Атанас Стратиев“, Хасково

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8246>]